

Брака си имамъ башъ арамин,
Татко си имамъ лютъ коседжіа.“

473.

Девойко, тѣга голема!
Що имамъ тѣга за тебе,
Дур' да сѣ ставамъ со тебе;
Въ градина си изникнало,
За вода си овенало.
Преидоѣ да те навадамъ,

Загрехихъ пѣт-отъ настапихъ;
На частъ потъ нога овена,
Како Петровско яболко
Во моминѣ ковчегъ чувано,
Во зетова-та кошуля.“

474.

Мошне ми сѣ мили Бугарски-те моми,
Везденъ ми жніаеѣ на жеско-но сѣнце,
Отъ утро до вечеръ на нодзе ми стоатъ;
Полодзи креваеѣ, снопо'и ми вѣрзватъ,
Ставици ми пра'ѣтъ, како славей пеатъ,
Како ласто'ици тѣнко зборуваеѣ.
Айде пакъ на вечеръ дома сѣ вращаеѣ,
Како еребици ситно ми бѣрзаеѣ,
Бѣли ми сѣ бѣли, како бѣла книга,
Съ цѣрвени образи, Охритско яболко.

475.

„Канамъ те, керко, канамъ те,
Канамъ те, Руњо, поканвамъ
У майка дойди на гости
Заедно со стопана ти;
Вечеръ чиниме пѣрвиче
За любовь, керко, зето'а.“ —
„Како да дойдамъ, майче ле,
Сѣрце-во ми го изгоре!
Зѣт-отъ ꙗ мошне малечекъ,
Ахъ, ти ме зеде на душа!

Ката вечеръ той, майче ле,
На кѣт-отъ тешко заспиватъ,
На рѣце я си го кревамъ,
Него въ одая го носамъ,
На три постели го клавамъ,
Момче одвай сѣ разбудвить,
Рѣце ми клаватъ въ пазу'а,
А незнайтъ да ме полюбитъ;
Пакъ ми задремвить лудо-то,
Какъ рудо ягне заспиватъ.“